

Maniobres asfixiants?

El Tribunal Constitucional anunciava fa uns dies que des de dimarts passat deixava sense efectivitat l'euro per recepta que cobrava des del passat 23 de juny la Generalitat de Catalunya. L'alt tribunal ha decidit admetre a tràmit el recurs del govern espanyol contra aquesta taxa, convençut que es tracta d'una incompatibilitat. En principi, allò que podria esdevenir una bona notícia per als ciutadans de Catalunya, que veurien alleugerides les seves responsabilitats econòmiques en una matèria d'essencial importància, es converteix també en una arma política. Els del Tribunal Constitucional anuncien també el recurs contra altres taxes rellevants que en el seu moment van ser objecte de discòrdia, com és el cas de les judicials.

El Govern de la Generalitat que presideix l'Artur Mas ja ha manifestat la seva intenció de presentar un recurs contra aquesta mesura que situa, segons diferents representants polítics, en el camp de les maniobres asfixiants que des del Govern central es posen en marxa en aquest moment en què les demandes polítiques tenen un objectiu concret. Més enllà d'aquestes qüestions, totalment legítimes des de l'estat de dret, es troben uns ciutadans que veuen sorpresos i confusos com el poder polític juga amb els seus drets més principals, amb referències comparatives, cas de la Comunitat de Madrid, que s'haurà de veure com es soluciona finalment.

EN UNA SITUACIÓ COMPLICADA políticament i socialment com la que estem vivint, els ciutadans hem d'exigir als mandataris polítics que les seves decisions, que afecten no només a uns drets ja adquirits en el camp de la sanitat i la salut pública, siguin producte d'una responsabilitat ben meditada. Des de dimecres, el sector professional que treballa en el sector farmacèutic, s'enfronta ara a una nova situació per explicar tot allò que està passant a les persones que consideraven ja la mesura com totalment injusta. La creació d'aquests dubtes i d'aquests corrents d'opinió no és gens bona si tenim en compte la necessitat que tenim de comptar amb missatges clars.

Un mundial amb bona nota

Granollers, ja ho vam indicar la setmana passada, ha estat una de les ciutats espanyoles en les quals s'han jugat uns quants partits classificatoris del Mundial d'handbol 2103, amb la participació d'unes destacades seleccions: Alemanya, França, Argentina, Brasil... Han estat dies d'intensa activitat esportiva i dies també en els quals el nom de la ciutat de Granollers ha esdevingut un referent per als més de 450 periodistes que hi han passat.

GRANOLLERS I L'HANDBOL han anat de la mà una vegada més en un esdeveniment esportiu de primer ordre. Milers d'entusiastes seguidors han omplert el Palau d'Esports que ha estat àmpliament renovat i el resum que n'han fet els missatgers ha estat bó. Granollers, la ciutat, ha passat amb bona nota la prova. Aquesta setmana, repetint l'experiència d'aquell encara proper 1992 en què la ciutat va ser Subseu olímpica d'handbol, tornem a parlar especialment d'un esport amb ADN propi a Granollers. Han passat 21 anys d'aquella data i l'handbol segueix escrivint pàgines de glòria esportiva.

km.
0

PACO MONJA, director

RTV CARDEDEU, ÀNIMS COMPANYS!

Informativament i comarcalment parlant, aquesta setmana i sempre des de la proximitat a la que ens devem principalment, no podem anar molt més enllà del kilòmetre 0 de les nostres realitats socials, culturals i esportives si volem ser justos amb els nostres principis (de periodístics en queden, es pregunta més d'un?). El Mundial d'handbol que ha escrit alguns partits al Palau d'Esports de Granollers els passats dies ens ho posa ben fàcil, ja que si algun DNI o ADN té la ciutat, aquest és el de l'handbol. Granollers ha sortit en moltes teles mundials, i per la tele, per la nostra i per la més nostra de VOTV hem sentit també dir coses maques sobre una vila oberta, com deia l'Amador Garrell, decidida a ser terra d'acollida i de visita.

Allò que no està tan clar és que un altre producte de kilòmetre 0 amb ADN comarcal com és la Ràdio Televisió de Cardedeu (RTVC), hagi d'abaixar la persiana gairebé després de constituir un model d'iniciativa singular durant més de trenta anys d'exemple, de resistència i de moltes coses més. Em dol pensar com he llegit en una declaració que em sembla malauradament de molt nivell que "allò que no van tombar ni el poder polític ni la censura hagi de plegar ara per culpa de la crisi". Des d'aquí, ànims companys de Ràdio Televisió Cardeu i endavant!

Opinió

La millora del rendiment acadèmic dels alumnes

Porto uns quants anys observant i analitzant la realitat educativa que estem vivint i després d'haver estat en més de 13 instituts públics, haver coordinat el Projecte Educatiu Millorem i haver impartit classes particulars de reforç durant 20 anys, destacaria que hi ha, entre altres, dos factors que juguen un paper rellevant en la millora del rendiment acadèmic dels nostres alumnes. Un d'ells és "l'esforç" i un altre la "motivació". Pel que fa referència al primer, hem de saber què significa esforçar-se, ja que per mi pot significar una cosa ben diferent al concepte d'esforç que pot tenir una altra persona. Per mi, significa donar el màxim d'un mateix per fer una cosa. Així de senzill. El problema està en pensar que l'esforç porta associat una connotació negativa, cosa que no és veritat. Diria que és tot al contrari, allò que fem amb esforç ens dóna major satisfacció respecte d'aquelles coses que fem o aconseguim sense feina.

Molts alumnes tenen tantes coses a fer que deixen per al final els deures o la preparació dels exàmens i llavors passa el que passa: suspenen o aproven justet. Quan li pregunto a un alumne per què no ha fet els deures i em respon perquè tenia "entrenó", aquí comença el problema. Perquè, també els pots fer quan tornis, oi? Jo tenia clar que primer eren els deures... Ara és diferent. D'altra banda, és una llàstima que alumnes que tenen capacitats per assolir millor rendiment acadèmic es conformin amb un "aprobat". A vegades, però, els mateixos pares i mares són els que es conformen amb l'aprobat, cosa que no ajuda gens a potenciar aquestes capacitats que comentava abans. Una societat que no s'esforça no arribarà gaire lluny... Per això, els alumnes han de saber que

esforçar-se val la pena encara que tinguin altres prioritats que els motivin més. Hi ha, però, més alumnes dels que ens pensem que disfruten aprenent coses, estudiant i volent millorar com a persones.

El segon factor per millorar la situació acadèmica actual fa referència a la motivació. Estan motivats els nostres alumnes? I els nostres docents? Existeixen diferències entre centres públics, concertats i privats? Interessa motivar-los? Últimament he escoltat massa vegades que als alumnes els hem de motivar els professors. No hi estic d'acord al 100%. Tothom els ha de motivar perquè "l'educació és cosa de tots" (no em cansaria de repetir-ho). El que és una realitat és que avui dia motivar els alumnes és una tasca difícil perquè molts d'ells ho tenen pràcticament tot i no han hagut d'esforçar-se pràcticament gens per tenir-ho. Només han hagut de demanar-ho i a vegades, fins i tot, exigir-ho als seus pares i mares pensant-se que les coses cauen del cel. El que potser fa falta per augmentar la motivació dels alumnes és fer-los veure les aplicacions del que aprenen al centre escolar. És a dir, molts d'ells no estan motivats perquè no troben correlació entre el que aprenen i el que viuen. I ja no entro a parlar del que fan i veuen a la televisió...

Per tant, crec que esforç i motivació és la combinació perfecta per aconseguir millorar els resultats acadèmics però també cal dir que hi ha un treball previ que és educar-los des que neixen i aquí és on pares i mares tenen la seva principal responsabilitat i més tenint en compte que s'educa cada dia.

Antoni Argent

Antoni Argent, Professor de Secundària
toniargent@yahoo.es